

ПРИЧАСТЯ

Хвилююча проповідь, що її нам дуже своєчасно виклав Брат Перрі зі Слова Божого. Це справді так: “Ми обмежуємо Бога та прив’язуємо Бога до часу; а Він є Вічний, ми не можемо робити цього.” Отож, цього вечора на нас чекає дещо інше — це причастя.

² Три роки я чекав на те, щоб церква з’явилася в Тусоні, і ось це сталося. Так, ми—ми тут. Отже, ми вдячні Господеві, що Він просто дав нам чекати, поки ми зможемо відповідно оцінити це.

³ Отож, я хотів би зараз дещо сказати, перш ніж розпочнемо причастя, а саме, що я вірю, що ми бачили вже достатньо за нашого дня, за котрого живемо, що ми маємо насправді віддати (кожний) все, ким ми є, Богові. Ми—ми повинні дійсно служити Богові. Я вірю, що Він благословив нас цією ясною відповіддю з Писання. Як Брат Перрі виклав це декілька хвилин раніше, що ми—ми тепер—ми тепер саме в цьому часі. Ми не сліпі, ми—ми—ми бачимо, що ми саме тут, ми—ми вже приїхали.

⁴ І ми також можемо озирнутися та побачити те, як людський розум залишає людей, тому, ми—ми не зможемо залишатись занадто довго, бо перетворимося на правдиву психлікарню, увесь світ. Бачите? Отже, ми—ми вже при кінці часу.

⁵ І ось, як Брат Перрі закінчував тут, якщо, все це є правдою, коли все це правда, а це не вигадка. Це не щось вигадане нами. Це те, що безпосередньо викладено нам зі Слова Божого та відкрито об’явлене у реальності, щоб ми знали, що ми вже тут. Ми—нам невідомо, як довго це ще буде, бо знову повертаємося до годинника, ви розумієте, дізнатися, котра вже година. Але ми. . . ми знаємо, ми—ми зараз тут, ми в цьому часі. Чи Божий це час, я уявляв би. . .

⁶ Хтось одного разу зробив невеличкий аналіз, що сказав, що якщо Бог затримувався з ним згідно. . . якщо Він мав був призначити час, одна—одна тисяча років — це лише один день. Тому якщо людина прожила сімдесят років, за Божим часом це лише декілька хвилин. Розумієте? Ну що ж, і сказав, якби сорок років, це навіть не зайняло б часу, Він геть встиг би моргнути Своїм оком. Розумієте? Бачите, як це швидко, все це, якби це був призначений певний час; котрого в Нього нема. Тому що Він просто є Вічний.

⁷ Я думаю, це була Сара тоді. . . або, ні, Йосип, якимсь увечері, сказав мені та братові Перрі. Каже: “Татку, де, коли саме з’явився Бог? Звідки Він з’явився?” Розумієте? “В Нього

мав бути якийсь початок, хіба не так із Ним? Хіба Він не повинен був мати початок?”

⁸ Я відповів: “Ні. Все, що мало початок, має кінець, але те, що не мало початку, не має й кінця.” Але, звичайно, він має десять років, це було начебто чимось—чимось дійсно вражаючим для нього. Розумієте? І як він може прийняти це, знаючи, що щось не мало початку? Не тільки для нього, так само й для мене. Так, бачите, це справді занадто велика доза й для мене, яким саме чином це колись розпочиналося.

⁹ Отож, ми готуємося тут провести щось таке, що є дуже священним.

¹⁰ Декілька днів тому мене запросили до одного дуже приємного джентльмена-християнина, який—який ніколи не приймав цього, і йому стало відомо, що ми приймаємо причастя фізично. Вони приймають те, що називають “духовне причастя.” І з боку *спілкування*, я сказав би, що це правильно, оскільки *причащатися* це “мати з кимось децю спільне,” розумієте. І цей брат дає мені це місце Писання, сказав: “Брате Брангаме, чи не вважаєш ти зараз. . .”

¹¹ Отже, причина, чому я кажу це. . . Це можна, брате Перрі? [Брат Перрі Грін відповідає: “Звичайно.”—Ред.] Розумієте, ця причина, чому я кажу це, це тому, щоб було зрозуміло, що ви чинитимите. Ви не. . . якщо наосліп застрягти десь, ви не знаєте, де ви, що ви чините. У вас навіть нема довіри, якщо ви не знаєте, що ви чините. Але треба розуміти, що ви чините і чому ви чините це.

¹² Він сказав: “Тоді, якщо приймати Слово Боже, чи не є це тим, що ми приймаємо й Бога?”

¹³ Я відповів: “Це справді так, добродію, це правда. Але ж ми читаємо тут, що вони насправді. . . Павло навчав що Господню вечерю треба приймати фізично. ‘Це чинить на спомин про Мене,’ — сказав Ісус. — ‘Кожного разу, як ви прийматимете це на Мій спомин, ви смерть Господню звіщаєте, аж поки Він приїде.’” Бачите? Отож, це повинно приймати.

¹⁴ Ми розуміємо, що Святий Павло, котрий запровадив це в Церкві, бувши пророком Нового Заповіту. Петро, Яків, Іван, всі з них, вони записували (так, Матвій, Марко, Лука) те, що Ісус робив, як літописці. Але Павло впорядковував це, він був—він був пророком Нового Заповіту. Саме як Мойсей подався у пустелю, щоб прийняти натхнення, щоб написати п’ять Книг. . . перші п’ять Книг Біблії, отак Павло теж пішов до пустелі та прийняв натхнення від Бога, щоб впорядкувати Церкву Нового Заповіту та уподібнити Його зі Старим.

¹⁵ За тих часів, у них було жертвоне ягня, яке Ізраїль використовував як пам’ятку. Воно насправді було застосоване одного разу, при виході з Єгипту. Але потім увесь

той час вони додержувалися цього як пам'ятки. І ось, “якщо закон, будши тінню речей, що надходять,” ви розумієте.

16 Отож, я твердо вірю, що *причастя* (те, що ми називаємо “причастям” зараз) — це . . . це “Господня вечеря.”

17 Тепер, нам залишено три фізичні Божественні настанови: одна з них, це—це причастя; обмивання ніг; водне хрищення. Лише три таких речі. Це є досконалість, в трьох, розумієте. І в нас є лише оці три настанови. Ми усвідомлюємо, що це було тим питанням, яке було викладене Святим Павлом у Новому Заповіті.

18 І ось, якщо сказати: “Причастя має бути лише прийняттям Слова,” — я вважаю, що ніхто не має права приймати Господню вечерю, доки не прийняв до свого серця Слова Господнього. Розумієте? Тому що я буду . . . за декілька хвилин я децю прочитаю вам, і ви зрозумієте. Отже, зауважте. В такому разі, тоді навіщо б ми—ми б . . .

19 Виходячи з цього, ми можемо цілковито визнати правоту Армії Спасіння. Вони не вірять в ніяке водне хрищення, кажуть: “Нам воно не потрібно.” Тому, якщо не потрібне водне хрищення, навіщо ж ми охристилися? Кажуть: “Вода не може вас спасти, це Кров спасає вас.”

20 Я погоджуся з цим. Це—це справді так, Кров спасає вас, не вода. Але ми *повинні* прийняти цю воду як зовнішню ознаку того, що була виконана робота благодаті всередині. Розумієте? Так само в нас має бути стосовно причастя!

21 Коли ми прийняли Господа, нашу Жертву, всередину, за підставу духовного Народження, до себе, та Його Тіло, ми живемо Ним через Слово, ми також повинні символічно виразити це, тому що це є заповідь. “Покайтеся, кожен з вас, і охристіться в Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів.”

22 Павло сказав: “Я прийняв від Господа те, що й вам я передав, ‘Що Господь Ісус тієї ночі, якої виданий був, узяв хліб, та переломив і роздав учням, та—та й сказав: “Прийміть та споживайте, це чинить на спомин про Мене.” Бо кожного разу, як ви їстимете цей хліб, ви смерть Господню звіщаєте, аж доки Він прийде.” І отож ми бачили це, в цьому, в них були люди, що приходили та й . . .

23 Цей шановний брат, дуже приємний брат, він прийшов і він сказав: “Я ніколи—я ніколи не приймав його, брате Брангаме, я не розумію, що це таке.” Сказав: “Мене навчили інакше”.

24 Я сказав: “Але ж згадайте, мусимо визнавати, що святий Павло запровадив це в порядку ранньої християнської Церкви. Вони ходили від церкви . . . від хати до хати, ломлячи хліб у єдності серця, і таке інше. Отже, — я сказав, — він

справді це запровадив в Церкві. До Галат 1:8, він сказав: ‘Якби ангол з неба зійшов та говорив щось інше, нехай буде проклятий,’ — ви розумієте, розумієте, це була та ж сама людина, що наказала їм переохреститися знову, з Іванового хрищення, охреститися в Ім’я Ісуса Христа.’

²⁵ Ви розумієте, існують три речі, які ми повинні—три речі, які ми повинні виконати як символи: Господня вечеря, обмивання ніг, водне хрищення. Бачите? Тут є. . .

²⁶ Ви скажете: “Гаразд, це. . .” Так ось, Армія Спасіння бере це з того випадку: “Вмираючий злодій, коли він помирав, хоч він не був охрищений, Ісус сказав, що він потрапить на Небеса.” Це цілковита правда. Це справді так. Але, розумієте, він—він—він зустрівся з Ісусом тільки саме там, в ту годину, коли він помирав. Розумієте? В нього був лише цей—лише цей сприятливий випадок. Він—він був злодієм, він був вигнанцем, він вже втрачав свідомість. І він, щойно він побачив це Світло, він визнав Його — “Господи, згадай мене!” Та Ісус. . . Це було саме так.

²⁷ Але щодо нас з вами, хто знає, що треба охреститися, і відмовляються це зробити, в такому разі це між вами та Богом. Так само й щодо причастя!

²⁸ Отож, а коли приймаємо це причастя, це не просто щоб сказати: “Я вийду сюди та з’їм трошки хліба, і я віритиму, що я християнин.” Але, якщо зауважити, в Біблії сказано: “Той, хто їсть та п’є *негідно*, буде винний проти Крові та Тіла Господнього.” Бачите? Ви маєте жити життям, яке—яке. . . перед людьми, яке. . . і перед Богом і людьми, яке виявлятиме, що ви—що ви є щирими.

²⁹ Добре, і зараз ще одну хвилинку. Ось що, у Старому Заповіті, коли це жертвоприношення було поставлене як—як закон або настанова. І так само водне хрищення є настановою; так само обмивання ніг є настановою; так само й Господня вечеря є настановою. “Блаженний той, хто виконує всі Його настанови, додержує всі Його статuti, всі Його заповіді, щоб він мав право увійти до Дерева Життя.”

³⁰ І ось, зауважте у цьому тепер, що у цій першій, коли це була перша настанова Божа, принести жертву до церкви, та до храму та до вівтаря, та принести ваш дар, та—та за ваші гріхи, жертвоприношення ягняти. Ось, я уявляю собі, як якийсь юдейський брат йде собі по дорозі, знає, що він винний, і підходить до вівтаря; або приносить своє відгодоване теля або вола, або що там в нього є, або барана, ягня, щось таке. Він веде його дорогою, щирий, як ніколи, він приходить туди, додержується Божої настанови з усією щирістю.

³¹ Потім кладе руки на нього, визнає власні гріхи, і священник перекладає це (його гріхи) на ягня, і горло ягняти

перерізають, і—і потім воно помирає за нього. І коли воно лежало там, маленьке ягня, страждало та стікало кров'ю, його руки були повністю в крові, і вона розбризкувалася навколо нього, (маленьке ягня кричить, коли помирає), він усвідомлював, що це він згрішив, і щось мало прийняти смерть замість нього. Ось тому, він приносив цю смерть ягняти замість своєї смерті. Бачите, ягня вмирало замість нього. Ось тоді людина виконувала це з щирістю, з глибини свого серця.

³² Врешті-решт, це робилося знову й знову, це виконувалося багато разів, аж доки, врешті-решт, це перетворилося на традицію. Божа заповідь перетворилася для людей на традицію. І далі він підходить туди — “Гаразд, давайте поглянемо, ось сьогодні тут *оце*, мабуть, мені краще піти туди. Так, краще я принесу у жертву вола.” Він іде туди — “Ну що ж, Господи, ось мій віл.” Розумієте, там нема ніякої щирості, нема усвідомлення, що там відбувається.

³³ Отже, причастя не повинно приймати схожим чином. Це те саме, ніби ми підходимо до Господнього столу.

³⁴ Ісаїя 35... чи ні, я вельми перепрошую. Ісаїя 60... Беру свої слова назад. Я—я—я думаю, що це Ісаїя 28, саме там ми знайдемо це. Я цілком упевнений, що це справді той розділ. Він сказав: “Заповідь має бути на заповідь; правило на правило на правило; трошки тут, трошки там. Міцно тримайтеся за те, що добре. Заїкуватими вустами та іншими мовами промовлятиму Я цьому народові. І це є той Спочинок.”

³⁵ Він сказав: “Всі столи Господні стали наповнені блювотою. Кого ж зможу Я навчити Науці? Кого Я зможу привести до розуміння?” Бачите? Я думаю, що це саме те місце Писання, Ісаїя 28. “Кого Я зможу привести до розуміння Науки?” Бачите — “столі.”

³⁶ Отож, сьогодні ми розмірковуємо, чим є ця славетна річ, яку ми вирішили вчинити цього вечора на згадку про Його смерть та Його Тіло, яке ми віримо, нам треба споживати щодня, або, ось щойно спожили, коли наш брат проповідував нам. Приймати Боже Слово, ми віримо Йому всім серцем. Ми бачимо, як Воно здійснюється; ми бачимо, як Його викладають нам; ми бачимо, як Воно підтверджується; ми відчуваємо Його в нашому житті. І ми повинні підходити до цього з глибоким усвідомленням того, що ми робимо, а не просто через те, що так заведено.

³⁷ Прийдеш до церкви, і часто роздають якийсь черстве содове печиво або щось таке, ламають це, білий хліб або— або щось таке, і—і ламають це; і люди, які палять, пиячать та все таке інше, вони приходять і приймають Господню вечерю

лише через те, що є членами цієї церкви. Таж це мерзота перед Богом!

³⁸ Навіть про оте жертвоприношення сказав: “Ваші свята та ваші жертвоприношення перетворилися на сморід в Моїх ніздрях.” Незважаючи на те, що це Він заповів їм приносити ту жертву. Але те, як вони чинили це, це перетворилося на сморід, смерділо в Його носі (Його ніздрях), те саме жертвоприношення, яке Він запровадив.

³⁹ Саме ось таким чином ми приймаємо Боже Слово, дуже багато християн (так званих) сьогодні чинять так. Ми піднімемося тут і навчаємо цьому Слову, та й кажемо: “Ісус Христос не є той самий вчора, сьогодні та навіки,” — і навчаємо тим речам, про які Він обіцяв нам, що Він буде шанувати, та кажемо: “О-о, ну що ж, це було для чогось іншого,” — наші урочисті богослужіння перетворилися лише на гидоту в Його носі. Він не прийме цього, жодним чином. Ось через що — через наші традиційні звички!

⁴⁰ Господню вечерю приймають не через те, що це традиція. Її приймають тому, що завдяки додержанню заповідей Божих, у вашому серці з’явилася любов Божа. Розумієте, ось чому її приймають.

⁴¹ Тому якщо її приймати не з усією щирістю, а лише у вигляді традиції — “Ну що ж, наша церква проводить причастя щонеділі, або один раз на місяць, або двічі на рік,” — і підходите, кажете: “Добре, ось моя черга,” — і—і потім приймаєте причастя, ох, це огидне для Бога! Розумієте, це лише традиція.

⁴² Так само й щодо чогось іншого, ви—ви маєте бути щирими. Бог бажає глибин вашого серця. Пам’ятайте, що ви служите тому самому Богові, який привів вас сюди на цю землю. Розумієте?

⁴³ Ви чините це тому що Він наказав так, тому що це Його настанова. В такому разі треба підходити з глибокою щирістю, знаючи це за Божою благодаттю, через яку нас було спасено. І ми—ми любимо Його і ми відчуваємо Його Присутність, і ми—ми бачимо, що Воно змінює наші життя. Все наше—наше єство змінилося. Ми—ми—ми вже інші люди. Ми вже не живемо так, як жили раніш, ми не думаємо так, як думали раніш.

⁴⁴ Подібно як в оцій Книзі, і цей момент, коли ми говорили про те, що дві Книги складають Одну, Книгу Життя. Перша Книга життя ввійшла в дію, коли ви народилися, то було ваше звичайне народження. Розумієте? Але потім, одного разу, колись там давно, там лежала невеличка зернина Життя, як я пояснював деяким молодим сестрам сьогодні в цьому будинку після обіду. Розумієте, є невеличке зернятко

Життя, яке лежить там, про яке ви дивуєтесь: “Звідки Воно взялося? Що—що це за дивні речі?”

⁴⁵ Я говорив це, маючи на увазі себе, подібно як ви говорили: “Вілліам Брангам, авжеж, сорок років тому, Вілліам Брангам не є такий самий цього вечора.” Якби хтось би там сказав: “Вілліам Брангам, він був завзятим пройдисвітом,” — розумієте, з тієї причини, що мене було народжено від Чарльза та Елли Брангамів. За їхнім єством я був грішником, я прийшов у цей світ, брехуном, і всі звички цього світу перебували просто у мені. Але ось там в глибині перебувало також іще одне Єство, розумієте, передбачене, існуюче там завдяки Богові. В тому самому тілі, розумієте, дві природи всередині.

⁴⁶ Авжеж, я догоджав лише одній. Коли я ріс, я агукав собі як маляtko: “Та-то.” Перш за все, я став брехуном, став всім іншим, чим є грішник, бо мене було виховано саме таким чином. Але ось там всередині весь час перебувала дрібнишка Життя.

⁴⁷ Пригадую, як, був малим... (я сподіваюся, що не затримаю вас надовго. Але, знаючи...) Сидів там у... на—на березі річки, і я сидів там вночі та розглядав усе довкола. Татко і мама, вони нині відійшли до свого спочинку. І за того часу, коли вони були грішниками, в наших домах не було ніякого християнства взагалі. І, о-о, просто жах, пиятики, та гулянки, та сварки; мене нудило від цього, я брав свій—свій ліхтарик та свого собаку та йшов собі до лісу, щоб залишитися на всю ніч. Зимом ж мені доводилося полювати, аж доки та гулянка закінчувалася, може, аж до сходу сонця, до ранку. Дістався додому, може, ще не закінчилося, я залізав на горище сараю та й спав собі, чекав на світанок.

⁴⁸ Потім я думав про те, як часто потім гуляв там собі влітку, брав свої кілки та встромляв їх, щоб зробити захист від вітру, якщо там падав дощ; лежав там, кілки стояли у воді, рибалячи собі; мій старий пес, схожий на внота, лежав там. Я казав: “Дивись—но. Знаєш, минулої зими я якось вночі зупинявся просто тут, розпалював тут вогнище, коли чекав на свого собаку біля дерева, і в мене тут палало вогнище. Земля промерзла на п'ять дюймів вглиб. Але, маленька квітка, звідки ти взялася?” Розумієте? “Авжеж, і звідки ж ти взялася? Хто прийшов сюди та посадив тебе? І з якої теплиці тебе сюди принесли? Або—або що ж все-таки, звідки ти взялася?” Розумієте? Ця маленька квіточка, я казав: “О-о, тут промерзло і все таке, і я розпалив вогнище зверху. Крім впливу морозу, тут був також і вплив вогню просто на цій старій колоді, де я спалив тебе. І все ж таки ось ти є, і ти жива. Звідки ж ти виросла?”

49 Що це було? Це був ще один Вілліам Брангам. Бачите? Маленька дрібочка Вічного Життя просто там, з тих—тих—тих Божих генів, Слово Боже, що було вміщено туди. Кожен з вас може пригадати щось схоже. Бачите, Воно діяло.

50 Потім я дивився на дерева, та подумав: “Листочки, я бачив, як ви опали минулого року, і чому ж ви знову там? Звідки ви взялися? Що виростило вас?” Бачите, ось Воно й діяло там, це Вічне Життя.

51 І ось, іще того дня, коли я йшов собі, і пролунав той Голос: “Ніколи не пали, не пий, і все інше.” І ці юнаки та всі інші постаршали. Розумієте, там було Щось таке, що рухало.

52 Але ж одного разу я раптом подивився вгору і я сказав: “Я не син Чарльза та Елли Брангамів. Звідти Щось кличе.” Це на кшталт мого орла: “Я не курчатко. Десь там, нагорі, Щось таке існує. О Величний Єгово, Хто б Ти не був, відкрийся! Я хочу додому. Там, Щось у мені, кличе.”

53 А далі я народився наново. Це невеличке Життя, що лежало там, життя води пролилося на Нього, далі Воно почало проростати. Отже, оце старе життя було пробачене, вкинуто до Божого моря повного вибачення, щоб більш ніколи вже не бути згаданим проти мене. Бачите? Тепер ми стоїмо виправдані (немовби ніколи не грішили) в Присутності Божій.

54 В такому разі, коли ми приступаємо до Господнього столу, ми повинні підходити у побожності, любові та повазі, щодо “Дивіться, де б ми були, якби це не Він.” Розумієте? Дивіться, де ж це було б. . .

55 Тому Павло, я думаю, коли це казав: “Ось тому, коли ви сходитесь на поживу, чекайте один на одного.” Це, іншими словами, просто зачекати декілька хвилин, помолитися, перевірити самого себе. І якщо тобі відомо, що якийсь брат, який присутній тут, ніби вчинив щось негарне, або щось таке, помолися й за нього також. Розумієте? Розумієте — “чекайте один на одного,” зачекайте лише хвилинку, помоліться. І якщо є якісь почуття поміж вами, або щось таке, не—не робіть цього—не робіть цього, перш ідіть і виправте це. Розумієте? Перш негайно виправте Власну стежку, бо вони бажають підходити сюди настільки чистими, наскільки нам можливо, і наші думки один про одного та до Бога, та до кожного, і потім ми збираємося у спілкуванні навколо столу Господнього. Розумієте?

56 І ми робимо це тому що є вдячними Йому, й у своєму товаристві. Споживаємо разом цей хліб, п’ємо разом це вино, як Його Кров та Його Тіло.

57 “Якщо ви не споживатимете Тіла Сина людського і не питимете Крови Його, то в собі ви не будете мати Життя.” Бачите? Бачите, це те, що сказане в Біблії. Якщо ви не

робитимете цього, то ніякого Життя. Ви бачите? В такому разі ви, більш або менш, виявляєте, що соромитеся себе представити як християнина, через те життя, яким ви живете. В такому разі, це відверте зізнання. Тоді якщо ви не робите цього, в вас нема Життя. Якщо ж робите це негідним чином, ви винні проти Тіла Господнього.

⁵⁸ Так само й щодо водного хрищення. Якщо казати: “Ми віримо в Ісуса Христа, Він спас нас від гріха, і нас охрищено в Ім’я Ісуса Христа,” — і ось, ми приносимо—ми приносимо Йому ганьбу, ми робимо те, що неправильно, і ми—ми повинні будемо розплачуватися за це. А ще, коли так чинимо, ми намагаємося визнавати одне, а чинимо зовсім інше.

⁵⁹ Ось у чому всі наші сьгоднішні негаразди. Що я думаю. . . я кажу “наші” — це мої, і церкви, якій Господь Бог дозволив мені проповідувати у ці останні години, в які, ми віримо, ми вже при закінченні часу. Ми віримо, що Бог дав нам певне Послання. Воно встановлено Богом, Воно доведено Богом, Воно виявлено як Боже. І отож до Нього треба підходити з побожністю та з любов’ю та з—з чистотою серця, розуму та душі.

⁶⁰ Вам відомо, що вже скоро настане година, коли—коли просто посеред нас буде. . . Дух Святий промовлятиме на кшталт того, як Він промовляв до Ананії та Сапфіри. Пам’ятайте, розумієте, ця година вже настає. Бачите? І ми. . . Ось, ви лише пам’ятайте це, розумієте, що Бог має перебувати серед Свого народу. Це саме те, що Він бажає робити зараз.

⁶¹ Ми можемо так прийняти Послання, як-от наприклад. . . Якби я був юнаком і—і шукав собі дружину, і я спромігся б знайти дружину, я сказав: “Вона є сама досконалість. Вона християнка. Вона дійсно леді. Вона є саме тією, кому я довіряюсь.” Несуттєво, як я довіряю, як я вважаю її гарною, я маю прийняти її, вона має прийняти мене; розумієте, за тими шлюбними обітницями.

⁶² І ось, те ж саме щодо цього Послання. Ми розуміємо, що Воно є правда. Ми бачимо, як Бог підтверджує, що Воно є правда. Воно є досконала правда. Рок за роком, рок за роком, Воно залишається правдою, залишається правдивим. Все, що Воно говорить, відбувається саме таким чином, як Він сказав. Отже, нам відомо, що Воно є правдою, але, розумієте, це повинно бути не через розумову упевненість. В такому разі ваші переконання не будуть з перших рук. Розумієте? А релігію, яку вже хтось носив, ми мати не повинні — те, що вже хтось пережив, і ми живемо за—за рахунок їхнього свідoctва.

⁶³ Як-от, наприклад, я переконаний, Ісус говорив Пилатові, дещо, слово, про яке я згадував, і Він промовив там, лише кілька хвилин тому: “Хто сказав тобі це?” Або: “Чи було це відкрито тобі? Звідки тобі відомо все це?” — іншими словами.

Я тільки не пам'ятаю, як саме було сказано, вже минув довгий час, як я читав це, але: “Як ти—як ти дізнався про це? Що? Як? Хто відкрив це тобі?” Щодо Його єства як Сина Божого. “Хто відкрив це тобі? Чи то якась людина повідомила тобі це? Або, — як Ісус сказав, — чи це Мій Отець Небесний відкрив тобі все це?” Розумієте? Розумієте? “Яким чином ти дізнався про це, з інших рук, чи за досконалим об'явленням від Бога?”

⁶⁴ Чи є це причастя лише чимось таким, за чим я підходжу, якийсь певний розклад, кажу: “Ну що ж, всі інші приймають це, я робитиму це також”? Це об'явлення, що я є Його часткою і я є вашою часткою, і я люблю вас і я люблю Його, і ми приймаємо це разом як символ нашої любові до Бога, і нашої любові та спільності одного з іншим.

⁶⁵ Тепер я хочу зачитати дещо з Писання. І потім, я вважаю. . . Де ви. . . Яким би чином брат Перрі не вважав за потрібне сьогодні. Мені хотілося б, щоб ви прочитали це разом зі мною, якщо у вас є Біблія. Перше до Коринтян, 11-й розділ, і розпочнемо з 23-го вірша.

⁶⁶ А ще, у нашій церкві завжди з цим йде обмивання ніг, завжди, бо це пов'язане одне з іншим. Мені здається, що брат оголосив, що це відбудеться “в середу ввечері” за причиною цього багатолюддя, і у вас недостатньо, щоб. . . місця, щоб розмістити людей для обмивання ніг, вони це проводитимуть—проводитимуть це ввечері в цю середу.

⁶⁷ Отож, 23-й вірш 11-го розділу Першого до Коринтян, слухайте тепер Павла. І зараз пам'ятайте та тримайте це у думках, до Галатів 1:8: “Якби ми, або ангол з неба почав благовістити вам якусь іншу євангелію,” (аніж ця Євангелія, яку він благовістив) “нехай він буде проклятий.” Бачите?

Бо я прийняв від Господа те, що й вам також передав, що Господь Ісус тієї ночі, як виданий був, узяв хліб;

І, коли Він віддав подяку, Він переломив це. . . сказав: ‘Прийміть та споживайте, це тіло Мое, що за вас ламається; це чиніть на спомин про Мене.’

⁶⁸ Отже, дозвольте мені зупинитися просто тут, щоб сказати: але прийняття тіла Господа Ісуса Христа в цьому причасті не означає, що це причастя є фізичним тілом Христовим. Це католицизм. Я не вірю, що це правильно. Я вірю, що це лише певна настанова, яку Бог залишив для нас, розумієте, це не є справжнє тіло. Це. . . Отож, в дійсності це невеличкий шматочок кошерного хліба. Це лише певна настанова.

⁶⁹ Так само, я не вірю, що хрищення Ісуса Христа (в Ім'я Ісуса Христа) у воді відпускає ваші гріхи. Я не вірю, що ви. . . я вважаю, що ви можете охрищуватися хоч цілий день. . .

Ось, я знаю, що тут, можливо, сидять люди, які прийшли з Апостольської церкви, тобто, я маю на увазі, з Об'єднаної П'ятидесятницької церкви, де навчають саме цьому. Але, розумієте, я—я не вірю, що вода відпускає гріхи. Або, якби це було саме так, тоді Ісус марно помер. Розумієте? Я вірю, що це просто Божя постанова, розумієте, щоб засвідчити, що вам було вибачено. Але охрищення заради відродження, ні, я—я—я не вірю в таке. Я не вірю, що вода відпускає гріхи.

⁷⁰ Так само, я не вірю, що цей хліб та вино мають щось спільне з вами, лише додержання певної настанови, яку Бог залишив нам. Розумієте? Це так. Я вірю, що з водним хрищенням те ж саме. Я вірю, що це наказ нам чинити те, тому що Він вчинив все це як приклад для нас. І Він чинив це як приклад для нас. І Він обмивав ноги як приклад для нас.

⁷¹ Отже, “Так само і,” 25-ий вірш:

*Так само і чашу взяв Він після вечері та й сказав:
‘Ця чаша — новий заповіт у Моїй крові; це робіть,
коли тільки будете ви пити, на спомин про Мене.’*

*Бо кожного разу... (Пам'ятайте зараз!)... Бо
кожного разу, як ви будете їсти цей хліб та
пити цю чашу, ви смерть Господню проголошуете,
аж доки Він прийде. (Доки? “Доки Він прийде!”
Розумієте? Розумієте?)*

*Тому то, хто їстиме хліб цей чи питиме чашу
Господню негідно, буде винний супроти тіла та
крові Господньої.*

⁷² Тут дозвольте зупинитися на хвилинку. Причина, чому він сказав це, ви помітили іще в одному вірші тут, іще в одному розділі, де він сказав: “Мені відомо, що коли ви—коли ви збираєтеся разом, ви наїдаєтеся, та й навіть напиваєтеся при Господньому столі.” Вони неправильно зрозуміли це, розумієте. Бачите, вони просто об'їдалися, розумієте. Так само, як сьогодні чинять люди, просто живуть собі яким завгодно там життям і приймають це. Розумієте? Він сказав: “У вас є дом, щоб їсти там, розумієте. Але це є певна постанова, якої ми повинні дотримуватись, розумієте.” І ось:

*Але нехай же людина випробує себе, і саме так
нехай їсть цей хліб та п'є з цієї чаші.*

*Бо той, хто їсть та п'є негідно, той суд собі їсть
та п'є, не розрізняючи тіла Господнього. (Бачите?)*

⁷³ Хто ви такі? Ви християни, живіть перед кожним як християни. А якщо ви приймаєте це і не живете як християни, ви не розрізняєте Господнього Тіла. Ви кладете камінь спотикання на дорозі когось іншого, розумієте, оскільки вони бачать, як ви поводитися і не живете тим,

чим ви зобов'язані жити. Розумієте, ви не розрізняєте Господнього тіла. І ось подивіться, що за . . . яка кара за це:

Через це поміж вами багато недужих та хворих, і багато хто вже поснули. (Правильний переклад цього слова, Брате Перрі — “померли.” Бачите? Бачите — “багато хто вже померли.”)

Бо якби ми—якби ми самі судили себе, то засуджені ми не були б. (Бачите, якби ми судили самих себе, то нас не було б засуджено. Бачите?)

Але коли нас засуджено, ми покарані Господом, щоб нас не було засуджено разом зі світом. (Бачите, ніякої спільності зі світом.)

Ось тому, браття мої, коли ви сходитеся на поживу, чекайте один на одного. (Розумієте?)

А коли хто голодний, нехай він їсть вдома; щоб не сходилися ви на осуд. А все інше, я, як прийду, то впорядкую. (Бачите?)

⁷⁴ Отож, іншими словами, не лише прийти, щоб прийняти це як . . . Як я сказав трохи раніш, щодо того, як євреї, їхнє жертвоприношення, вони . . . Це було чудово, це було дано Богом, але все це дійшло до того, де вони чинили це не в ширості та побожності та впорядковано, потім це перетворилося лише на . . . це перетворилося на—на сморід в Його ніздрях.

⁷⁵ І ось, те ж саме з нашим підходом до прийняття Господньої вечері, що ми маємо приступати з усвідомленням, що ми чинимо. Так само, як коли ви йдете у воду прийняти хрищення в Ім'я Ісуса Христа, ви повинні усвідомлювати, що ви чините, ви виявляєте церкві те, що Бог вклав у вас — Христа.

⁷⁶ Коли ж ми приймаємо це, це виявляє церкві, що “я вірю кожному Божому Слову. Я вірю, що Він є Хлібом Життя, який зійшов від Бога з Неба. Я вірю, що кожне Слово, яке Він каже — це Правда. І наскільки мені відомо, я живу Ним, Бог мені Суддя. І ось тому, перед моїми братами, перед моїми сестрами . . . я—я не лаюся, я не проклинаю, я не роблю всього цього, через те, що я люблю Господа, і Господь знає це і свідчить про мене. Ось тому, перед вами, я приймаю цю часточку Його тіла, щоб знати, що мене не засуджено з цим світом.” Бачите, ось так, ось тоді це благословіння.

⁷⁷ І, пам'ятайте, я міг би розповісти багато свідоцтв щодо цього, де я брав це та пояснював це в кімнаті для хворих, і бачив, як вони уздоровлювалися.

⁷⁸ Згадайте, що коли Ізраїль прийняв це у подобі, вони мандрували сорок років по пустелі і їхня одіж взагалі не порохнявіла, й вийшли не маючи ні одного—без жодного

немічного, два мільйони людей, а то була лише подоба цього. А що ж має бути від Справжнього? Якщо те для них дало тіло жертвних тварин, що ж нам вчинить Тіло Ісуса Христа, Еммануїла? Отже, підійдемо у побожності. Підійдемо-но у найвищій побожності, на яку ми здатні.

ПРИЧАСТЯ UKR65-1212
(Communion)

Ця проповідь Уїлльяма Марріона Брангама, яку він проповідував англійською мовою у неділю ввечері 12 грудня 1965 року в церкві “Церква Тусону” в місті Тусон, штат Арізона, США була узята з магнітофонного запису та занотована без скорочень. Переклад на українську мову та розповсюдження здійснює Voice Of God Recordings.

UKRAINIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Повідомлення про авторське право

Усі права застережено. Дозволяється роздрукування цієї книги на домашньому принтері задля особистого користування чи безкоштовної передачі іншій людині в якості засобу поширення Євангелії Ісуса Христа. Продаж цієї книги, а також тиражування у великих обсягах, розміщення на сайтах у мережі Інтернет, внесення до пошукових систем, переклад на інші мови чи використання для оформлення прохань про надання матеріальної допомоги без окремого письмового дозволу з боку видавництва “Voice Of God Recordings” є забороненим.

За додатковою інформацією чи для замовлення інших матеріалів звертайтеся за наступною адресою:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org